

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr
Félévre . . . 2 . 50 . . . Egy szám ára 12 kr

Előfizetni az év folytatásáig minden hónap elején lehet.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASARNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: III. TIZED, KÖNYÖK-UTCA, 421. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-UTCA, 186. SZ.

Bélyegdíj minden beutalásért 30 kr.

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy teljesdelmes hirdetéseknel árlengedés adatik.

A Széktő-fürdő.

III.

A mi a Széktő-fürdő berendezését illeti, általában nem szabad szem előtt téveszteniünk, hogy az ily, csak némi jövővel is biztató fürdőhelyek a fejlődés bizonyos stádiumain mennek keresztül. A berendezésnél, az uszodák, öltöző kabínok, esetleg fürdőszobácskák s több efféle elkészítésénél tehát már most előre kell tekinteniünk s akként eljárni, hogy ha a fürdő fejlődésnek indulván, népességi forgalma — talán a vidéknek is megnyerésével — nagyobb lendületet vesz is, az az igényeket hosszabb időre kielégítse s berendezkedés dolgában nagyobb hiány és fenakadás ne legyen. Ezt csak egészen általános szempontul kívántam hangsúlyozni.

Különösen pedig egy ily fürdő nélkülözhetlen kellékeinek tartom a következőket:

a) Első és főtekintet helyezendő arra, hogy a fürdő ne csak viszonylag, hanem általában véve is **olesó** legyen; e nélkül a népesség nagy zömét nem fogja a fürdő meghódítani. Ha pedig erre is kell törekedni. Ha valahol, úgy bizonyára a közegészségi tényezőit tekintendő széktői fürdőnél nem szabad a befektetett tőkét percen szerént mérlegelni s arra törekedni, hogy a beruházott tőkeösszeg — túlértékelte furdésdijak árán is — minél nagyobb a nyag hasznot hajtson. Hiszem, hogy a fürdő a tulajdonos városnak ki fogja magát anyagilag is fizetni; de ez mégis ily intézkedéstől másodrendű kérdés, annyira másodrendű, hogy habár az semmi közvetlen jövedelemmel nem kecsgetnie is, közérdekűből a fürdő mégis felállítandó és fentartandó lenne.

A hasznot itt ne a fürdő-díjak ezimén a városi pénztárba befolyó pénzösszeg mennyiségében, hanem a

közalkosság általános egészségi állapotának javulásában s a köztisztaság iránti fogékonyság és szükségérzet emelkedésében keressük. Ha a fürdő e tekintetben javulást idézett elő: úgy ezzel városi közönségünk — mint fürdőtulajdonos — áldozatkészségének legrészebb jutalmát, a fürdőbe tett tökeberuházásainak legmértőbb, legnemesebb és egyszersmind leggyümölcsözőbb kamatjövendelmét már megkapta.

b) Ámbár a Széktő a Mária-külváros-hoz közel, a város központjától mégis elég távol fekszik; miért is a fürdő forgalmának biztosítása megkívánja, hogy a fürdő és a központ között állandó kocsiközlekedés fentartásáról gondoskodjunk. Ezen közlekedés biztos és pontos legyen, hogy arra a nappal minden szakában — természetesen a fürdő-idény alatt — számitani lehessen s ezzel a fürdő könnyű hozzáférhetősége biztosítható. De különösen a vitelbér — s ez fődolog — a lehető legmérsékeltettség legyen; mert e nélkül a fürdő nagyobb mérvű látogatottsága elé jelentékeny akadály gördül. Egyébiránt azt hiszem, hogy e tekintetben a fürdő közönség érdeke a fuvaroséval egyesül. Minél nagyobb a társaskocsit használó közönség száma — annál csekélyebbre szállítható le a vitelbér; — és viszont minél alacsonyabb a vitelbér, — annál inkább használja a kocsit a közönség is.

c) Igen lényeges kelléknek tartom azt is, hogy a fürdő berendezése már most akkép történiék, hogy a fürdő-közönség mindkét nemének, a férfiaknak és nőknek elkülönített fürdőhelye és uszodája legyen s ezáltal a fürdő hozzáférhetősége mindenkinek minden időben s a nap bármely részében lehetővé tétessék. A Széktő kiásvott medrének területe erre elég nagy, a víztükör — tehát a használható rész — bizonyosan van másfél katasztrális hold,

De ha a mondott célra a tér nem lenne elegendő, nagy terjedelmű a rendelkezés alatt álló szabad Széktő-terület; kibővítés által kell annak megszerzéséről gondoskodnunk. Az idén a nőknek — úgy tudom — két fürdő-napjuk volt. Ez igen kevés; mert ha esetleg az idő szeszélye az ő napjuknak nem kedvez, megeshetik, hogy két héten át is alig juthatnak egy napon fürdőhöz. Ha pedig a hét napjait megfelezzük, úgy a férfiközönség látja érdekeit megrövidítve. Úgy intézzük tehát a paritás alapján a berendezkedést, hogy mindenki mindennap fürdöhessenék.

d) A széktőnek fürdőre használt része részint a meder kimélyítése folytán, részint terjedelménél fogva roppant víztömeget képezvén, annak elpiszkolódásától ugyan nagyforgalmú használat mellett sem egykönnyen tarthatnák; mindamellett a víz tisztaságának folytonos fennmaradására kiváló gondot kell fordítanunk az által, hogy a víztükör felső rétegeinek szabad lefolyása s ezzel a felszínre verődő tisztatlanság eltávolítása biztosítva legyen. E szerep teljesítésére a törvényhatósági közgyűlés két alkalmas kút fúrását rendelte meg, melyeknek hivatása lenne a fürdőterület vizét szaporítani s a vízretekert folytonos levezetését s azzal egyszersmind a tó vizének állandó tisztítását közvetíteni. Úgy tudom, hogy az e célra szolgáló egyik kút talán már befejezéséhez közel. Kívánatos, hogy e kútnak minél bővízűbbek legyenek; de részemről egyáltalán nem tartom bajnak, ha nem lesznek is képesek a vízlevezetést folytonosan eszközölni. Nagyon elegendő lesz, ha hetenként csak kétszer tisztítatik is meg a fürdőtő fölülete ily levezetés által.

e) Az olesó kocsiközlekedés szükségességéről már fentebb a b) pontban szóltam. De emellé tén még fontosabb-

nak, lényegesebbnek és szükségesebbnek tartom a kellemes gyalogközlekedés létesítését. Sokan talán takarékoskossági, legtöbben azonban üdülési, testmozgási, egészségi szempontból ily rövid útra szívesebben sétálnak ki gyalog, mint mennek kocsin. Ezeknek a számára tehát, de mert ez a fürdő-élettel választhatlan kapcsolatban is áll, árnyas közlekedési vonatról kell gondoskodnunk. Mellözhetetlennek tartom azért, hogy a vásártérről az ott dísztelenkedő fabódék, melyekre a jelen torgalmi viszonyok között többé úgy sincs semmi szükség s némely részük még országos vásárokkal idején is üresen marad, irgalom nélkül eltávolíttassanak; a vásári-kapu a Széktővel többször, árnyas fasorokkal kötéssék össze, hogy a városból kiérve azonnal árnyékba jussunk; s a fasorok között úgy mellett elvonuló kocsiközlekedési út oly karba helyeztessék, hogy azon a könnyű szálló-por lehetőleg elfojtva legyen.

f) És végül nunc venio ad fortissimum. Ha azt akarjuk, hogy a Széktő ne csak helyben teremtés állandó fürdőközönséget, de magának bizonyos vidéket is hódítson és biztosítson: gondoskodni kell azon eszközök előteremtéséről is, melyek a fürdőközönség üdülési igényeit és szükségleteit kényelmi szempontból is kielégítik s a látogatók állandóságát biztosítják. Ily — elsőrendű kényelmi szükséglet kielégítő eszköznek tartom én a **fürdővidék befásítását és parkirozást**. Nem hiszem, hogy ennek létrehozása nélkül fürdők a kezdetlegesség, vagy legalább a fejlődés első stádiumán föltülemelkedhessék. A befásítás és árnyas sétányok alkotása a fürdőélet conditio sine qua non-ja; ez adja meg a fürdőnek a fürdő-jelleget, mely neki nélkülözhetlen karakteristikuma.

Szerencse, hogy a Széktő, a most

KECSKEMÉTI LAPOK TÁRCZÁJA

Csendes estén

Csendes estén a mezőn bolyongtam
Halaványan süttöt a holdvilág
Szerelmemről susogott a fűszál
Szerelmi daltól zengett minden ág . . .
El innen el, ez csalta bűvös játék
Szerelmek tagyos szíveim átég.

Sütöt sirdombok között bolyongtam
Rémes homály volt, fent nézett a hold
Mi ez? mi zaj? szellemek járása?
Nem, nem szívesem dobogása volt.
Futottam el, hajam lengett az éjben
A temető rémes sötétségben.

Fülbredék, hisz álom volt csupán
Álom volt a holdvilág este
Csak álom volt a dal, a sirkereszt
Szívem sovárgott, üdvöt mennyet veszte . . .
De megmaradt az élet árnya, fénye,
És megmaradt az álomnak reménye
Száles Lajos.

Gesztenye-évad.

— Csókolom a kezt lábat aranyos nemzetös asszonyom! van-e ná öreg szögölője? most tünnek ám vezetni egy fajin, dérek, lánt, újant nem talál nemzetös asszonyom az egész határba, ha lámpásza keresi sé. Most is három esztendeig szögöt egy huzomba a görög templom átellenibe, de ná

aszonyva, hogy csak jobb szeretne ujan here szögönni, a hun nincsenek ifjura a házná. A tud ám könyeret sütni, mög tarhonyát csinálni, most is mögsüöttöt hetenként 35—40, néha 50 könyeret is, újant, hogy majd légrunt az asztart, mög mögsinát 10 véka tarhonyát, pedig csak egy gyertök lán vot a segítségé.

— Jó van Panna! hát vezesse hozzám, vasárnap délután, majd addig beszélök az asszonyával is; de ha evvel is mögsal Panna! mint a tavalyival, akkor füssön ám magába a tüzes ménkü, aztán töböt be ne tögye a lábát a küszöbömön.

— Dehogy csalom csókolom a kezt lábat aranyos nemzetös asszonyom, hát nem hoztam én tavaly is mingyá másikat? de hát én se láthatok minnyájának bele abba a rozsparájába, osztán! ha nem viseli magát úgy, a hogy kő, ceesapja nemzetös asszonyom.

— Úgy ám de magának mögint 50 krt adjak, mög mellé egy szakajtó lisztöt, mög egy fontnyi szalonnát?
— No majd a lelkire beszélök én neki, csak bizza rám nemzetös asszonyom.
Panna a cselédvetés közben. — No Térékam galambom, most szöröztem ám magának fajin helyet, ha ott mögbücsüli magát, téjbe vajba fürödhetik, nyáron maga lösz a gazdasszony a tanyán, azt csinál a mit akar, de persze hát csak mögygyáva. A Vörös Kata, a ki most ott szögöl, egy kicsit ehibázta a sort, a kertészének mindön héton kijárt nála a könyere, e mög pörkölt csirkéve traktátta mindön vasárnap a Katát, a kocsinak miudön hajnaba vot vagy zsiros lángos, vagy zsiros fóró cipő, hát azt bi-

zony tizedik helyön se nézik el. Ismeri-e a kocsist? az a nyalka legény van ott, a ki mindég sarkantyús eszimbába jár mög vasatt kötöt visel. Osztán végre is ha nem lösz mögélégöve az asszonyává, főmond; tudök én szörözni magának akár mindön hétre jobbná jobb helyet, az ijen dérek lán, mint maga, ha van esze, nem is hágy ám a hátán fát vágni, gombház! ha lészakad, lösz más, osztán kérhet is ám ott bért is illendően, mert én má magát úgy kidicsértem galambom, hogy mögygyává ám szívesen a mit kér, csak né szömermetöskögygyék; hanem el né szója ám magát, mindég nemzetös asszonnak szólítsa, mert ü ugyancsak egyszörű, jómódú parasztagony, de nagyon szereti ha tituláják.

— No! ha mögégyezhetünk vöszök Paninének ujan fündza kávét a Sindler zsidóná, hogy akár mög fürögyvön benne, mög egy nagy karé kuolót. — Aztán mög ám ugye Térékam köcsön egy pár forintot de csak ideig-öráig ám galambom, mert mögadam ám, osztán, interes fejibe, mögös hívom hozzá a mindszenti bába, mert lösz ám mögint, osztán mögfordlának ám nálam ujanhó jó módú gazda legényök is, de azt eekihátya a szeretőit is, ha van, a sé fizet ögyebet, csak a muzsikásnak 50 krajezárt, mert a lányok hordanak má akorára annyí önnivalót, hogy egy hétre is elég vóna. En két hétig is abbó élök a mi mögmarad.

A háznál. Csókolom a kezt lábat aranyos nemzetös asszonyom! itt van az öreg szögölőnk való. — Hogy hinnak léányom? Csapós Térka szögölattytára nemzetös asszonyom. — Hát mit kérsz egy esztendőre?

Nem tudom nemzetös asszonyom, maj mögmondom, ha mög tudom, hogy mi dögom lösz. — Hát most összel főzöl 20 hízó disznónak főlváltva tököt, krumplit darával, mögütötök üt, az almakat tisztán tartod, téllön a tehenet té fejed, gongyát viselöd, este fons zsáknak valót, vagy tollat fosztasz, hajnaba befüttesz két kemenczét, tavassza segítset veménynt kapáni, lözöl a napzámokosnak, kistibben köri tapasztod a löstállót, nyáron sütsz hetenként 30—40 vagy több könyeret, a mint a szükség kívánja, csinálsz téllre 3 zsák tarhonyát, de Szent-György naptól kezdve lösz hozzá segítségéd is, aztán szemmel tartod a kertésznet, hogy az aprójóságod, mög a zöldséget el ne piacozlja mielőtt mögostoznának, mert mindon feles vele. Megértötted? — Mög.

— Hát tavaly volt a béröm 120 frt, 1 pár cipő, egy pár eszima, 2 mástérfűös szélös kék kötö, egy nyári, egy téli fejre való kendő vagy helyötte 3 frt, egy pár bokás strinfi mög egy pár papucs, úgy gondolom nem kértém sokat; de azt is kijelöntöm, hogy én se nem kapalök, sé a disznók almat nem tisztítom, sé tehenet nem fejkök, osztán fonn mög csak úgy fonyök, ha a fonní valóva eemöhetök az öngyombó a Tobánba, ott többen szoktak fonní.

— Jaj lányom akkor nagyon sokat kértél, hanem tudöl mit? a ruhanemüt mögadam, mögökök kerekesszám 100 forintot, aztán itt van, ha köll 2 frt foglalóknak. — Hát né úgy lögyön nemzetös asszonyom, hanem agygyon 5 frt foglalót, de azt né vonnya lé a száz forintból, akkö itt hagyom a könyvecskémét.

épülő lovassági laktanya, a Mária-város és a kegyesrendi ház tanyája közt elterülő szabad föld városi tulajdon. Gyönyörű oktagon terület, magától kiinduló e célra, meg se kell venni! Be kell e szép tért fásítanunk, rendszeresen parkírozunk s a régi fürdőházat a Széktől-árnas liget által összeköttetésbe hoznunk. Ezen föld talaja majdnem kivétel nélkül s z i k e s agyag. Van szakértő erdészünk és értelmes gazdasági hivatalunk; az ő bölcseségük kétségkívül megtalálja a befektési célra legalkalmasabb, legmegfelelőbb fafajákat.

Az én ábrándjaim — de bocsanat! nem ábrándok ezek. . . . gondolataim oda is tévednek, hogy idővel, ha majd Széktől-árnas ligetletet vett, ez a mostani, szintén kitűnő székes vízi fürdőházunk kiépítésének, ott díszes porcellán meleg fürdők, esetleg gőzfürdő létesítésének szükségértezt is maga után fogja vonni. Nem ábránd ez, hanem a legtermészetesebb és kívánatosabb fejlődési processus.

A minél előbb fogantatandó befásításhoz főleg lelkesült szilárd akarat és kitartó munkásság szükséges; oly irányú akarat és tevékenységű szellem, a minő városunk intéző fejezt eddig, a város közügyeire irányuló tevékenységeiben vezette és lelkesítette. Folytassa működését ezentúl is hasonló szellemben; s folytassa különösen a jelen ügyben, melyben eljárása a város polgárainak erkölcsi támogatása által is hatályosan istápolatik.

Es legvégül, minthogy én a Széktől-árnas fontos közegészségügyi tényezőnek tekintem, kívánatosnak tartanám, ha ezen kérdés most, midőn napi rendszeren van s a fürdőberendezés — legalább egy részében — nemcsak a közgyűlési elhatározás alá kerül, minél több oldalról megvilágíttatik.

Dömötör Sándor.

A pécsi országos dalárinnepély.

(1886. aug. 11—15.)

Igazhívó muzsikalom megillető ajtosságával két évig Pécs város volt Mekkája a daláregyesületeknek, mely felé szent áhítattal fordulva, a magyar dal és zene felvirágzását igazoló diadalmas napoknak minél előbb bekövetkezését — kérve-kértük. S midőn elérkezett a megváltás napja, reményektől duzzadó kebelrel, szívünk teljes örömmel zarándokoltunk el a bábához, hogy a dal magasatos fenségével s ajkaink összhangzó zengetével a győzelem habérszuszóját szerezzük meg a magyar névnek, a magyar dal és zenének.

Könnnyű mindezt így elmondani, de a győzelemhez készülni is kelle, s az 4 hónap, mit a pécsi országos dalárinnepélyre kijelölt műdarabok betanulására fordítottunk, ha

— No Isten neki csak aztán jó viseld magadat.

Az oszonnánál. Isten hozott kedvesem! hol maradsz ily soká? ezek az asszonyok már majd kihúznak a kávéért. — Bocsanatok meg kedvesim, Lusztigné épen akkor hozott a nyakamra két cselédnek valót, mikor már fel is voltam öltözve. — Megfogadtad őket? Meg, a főzónének fizetek havonként 12, a másíknak 7 trtot. Főzóném a Julesa lesz, a ki tavaly Lina néniénél volt, az a ragyás, de különben csinos lány. — Azzal jól jártál kedvesem! arra rábizhatod nemcsak a konyhát, hanem a spájzot is. Lina néni nagyon sajnálja, de hát ő nem marad olyan helyen, hol férfieskedni nincs. — Belsőnek meg azt a csinos, bodri hajú, széke Zsuzsit fogadtam, a ki egy izben a Fáni néniénél is megfordult. — Jaj kedvesem! ugy-e egy kissé bandzsál? — Az. — No akkor csak hadd nála a foglalót, aztán küld el neki a könyveskáját. Tudod, hogy annak nincs több annál az egy ruhájánál, a mi rajta van, inge is csak egy kessett van, meg azt kimossa, rékliben meg alsó szoknyában hál. Éjtélkor is kimászik a kapu tetején, ha másként ki nem szokhat. Ha meg bajnaba kútra men, tele viszi a kantát galonával vagy borral, a mihez könyében hozzáfér. Fáni néniétől a spájzból, mikor a cselédék főzni valóját kiadta, a háta mögött ellopja a darab szappant, egész szál kolbászt, aztán elvitte ahhoz a kártyavető, meg kerít-összönnyoz, a ki a Füzűs-köz végén lakik, abban a kerek kunyhóban, az eladta a tolvajpajczon, aztán az árán szépen megosztottak.

néha-néha kedélyes intermezzóknak, de egy-szersmind sok fáradságnak is volt tanúja.

Kedves karnagyunk Mihó László, kinél lelkiismeretesebb s ügybuzgóbb karmestert nem mutat föl e széles haza, fáradságot nem ismerő buzgalommal tanított bennünket, talán az ország minden karmesterét jellemző türelmetlensége, a mint egy egy műdarabot praecis elénekelünk, mindinkább enyhült s öröm ilt homlokán, látva a lelkesedést és elismerést, melyvel műterők dalárdánk működését kitüntették. Végre teljesen elkészülve tudatában annak, hogy helyünk emberül megálljunk, aug. 11-én szerdán, hajnali 4 órakor indulásra gyűlekeztünk. Egymástán jűttek katonai pontossággal a diszmagyar ruhába öltözött dalárok, minden egyes érkezőt diadalmas mosoly s Misi bácsi papamorgója fogadott; majd főlharsant lelkes „Éljen”, midőn közéletünk legkedvesebb s egyik legtekintélyesebb tagja Dr. Szeeless József — a pécsi ünnepek alkalmából pedig dalárdánk érdemes képviselője — megérkezett.

Vonatumk 7 órakor robogott be a Budapesti állomásra, honnan rögtön átsietünk a magyar állam-vasutak központi személy pályaudvarára, hol már ekkor hullámzott a különböző tollakkal, jelvényekkel stb. ellátott dalárok sokasága.

Már itt élenk tetszést keltett dalárdánk igazi magyaros megjelenése s a szellem, mely átleggett mindnyájunkon, mindinkább hódítva, a közönség osztatlan tetszését csak hamar kiérdemeltük.

10 órakor indult meg velünk a gőzparipa, élenk prűszköléssel adva jelét, hogy az a 29 koesi, mely 811 dalárt fogadott magába, édes teher neki.

A perronon álló díszes közönség lelkes éljenése közt buszítottunk el a fővástól. A nők kendőiket lobogtatták, a férfiak pedig kalapjaikkal intégettek; mire a dalárdák kezdték rá danájukat, 811 teli torok danája olvadt egy kedves chaosszá, mely megfűrdőve a Duna szöke hullámaiban, Buda bércein tört meg.

Verőfényes szép napunk volt, a desült ég boltozatáról ragyogó pompával mosolygott ránk a nap.

Hevítő sugárait — rokonszenvének tanújelét — nagyon is pazarol árszták ránk, úgy hogy ablakunkon betolakodó barátság csakhamar tűrhethetlen lett. A hőmérő 37°-ra emelkedett, nem esoda hát, hogy a „Nem illik” hőseiről is lassanként leovadt az atilla, a mellény, s nem magyar ruhánkon, de ruhátlanságunkon bántul a betolakodó nap-sugár.

Festő esetjére méltó képet nyújtott a vonat közönsége, a mint egy-egy állomásnál a koesikből — leovadt costumtalanságon — kiszálva, nyüzsgött a tarka-barka jelvények tömkelege; külön külön hadesapatoknak tünettek föl, hogy megostromolják a kúttakat és a — sörös hordót. De 811 szomjas torkot mi elégíthetett volna ki? azt a kis vizet is megittunk, a mit a szárazság a kúttakban hagyott, pedig úgy-e merő gúny dalárdistának — vizet inni. De nem lehetett másként, mert az útra vitt kulacsok és hordók szőlőnedv tartalma csakhamar kiapadt s az állomásokon levő vendéglők nem oltathatták el szomjunkat; a jombóvári konyha pedig nemcsak nem enyhítette éhünket, de még fokozta étvágyunkat.

A vidék egyhangú képe teljes némasá-

Fáni néni akkor kapta rajta a lopáson, mikor a spájzban a háta mögött tojást rakott a zsebébe s kimenőben így meggyomta őket a lisztes szakajtóval, hogy a levők végig folyt utánna, de már akkor a másik zsebében meg egy jó félfontnyi szalonna is volt. Fáni néni akkor fel is jelentette a kapitányi hivatalnál; de elégtétellől azt kapta, hogy még majd kinevezték s azt mondták neki, hogy mondja meg: hát mit eszünk-e annak vele? a kárt meg nem térítheti, mert nincs egybe, mint a teste, lelke, ha meg becsukják a város kosztjára, akkor meg a várost károsítják vele; de mégis hogy tessék-lássék, 24 órára lecsukták, aztán kiérsztették, már harmadik napon a szömböbe vgygortogt Fáni néniéne, mikor a Panna vezette szögödni. Közmegettránkoszással: Olyan is volt, olyan is marad ez a mi kapitányi hivatalunk mindig! Egy étesebb asszonyság: „No akkor mégis csak másként ment az, mikor a szolgálók az én Gyurim alá voltak rendelve”. Általános zavartsággal. „Az igaz?”

No kedvesim most Isten veletek! a viszontlátásig. Mához egy hétre szívesen látlak benneteket egy kis friss kolbászra, hűrkára, vaosorára, akkor úgy is nevennapja lesz, de meg különben már köd is volt, hát levágotom azt a bodri malacozt, az arra van szánya, de aztán újabb meghívást nem várjon ám senki! hanem pont 8 órakor ott legyen mindenki! mert a ki ott nem lesz, nem kap se kolbászt se hűrkát. Ott leszünk mind, még most úgy is újság a friss disz-üpecsénye. Isten veled! Isten veled kedvesem!

Nyeloprity.

gában nyújtózt el a rónán, csak a messze láthatár szélere rajzolt hegyek láncolata s a néha-néha átszelt patakok ezüst szalagja nyújtott kis változatosságot. Abaligetnél végre feltártuk előttünk a természet szép panorámája, s innen kezdve csaknem Pécsig hegyszakadékokból regényes völgybe, lefelől a rónára kigyóztott végig vonatumk. Delután 5 órakor tünt fel az ősz Mecek aljában ünnepi díszbe öltözött Pécs, mire a dalárdák 8 órai hosszú utazás után, kiált faradalmait felelvé, dalban törtek ki.

Ez alatt több ezer néptömeg, közte a Pécs város intelligentiája, hullámzott az állomás perronján, lázas izgatottság s az öröm kinyomata ott ilt mindnyájuk ajakán, mely örömiadalban tört ki, midőn a haza dalnokait körülben megjelent látták.

Itt volt az első fogadtatás. Angyal Pál kir. törvényszéki bíró, a fogadó biztosság elnöke üdvözölt bennünket, örömeink adva kifejezték, hogy Pécs város vendégszerető falai között, üdvözölheti magyarhon dalairát, beszédét így végezte: . . . az, a mit szóval kifejezhetek, szívöböl jó, szivöböl jó a dal: engedjék meg tehát, hogy a pécsi dalárda dallal zenghesse el önöknek üdvözlését! A hosszas éljenés lecsillapulta után a dalárda lelkesedéssel énekelte el Hoffer Károlynak, a pécsi dalárda kitűnő tenoristájának üdvözölő dalát. Erre Fölmann Alajos válaszlott a dalárszövetség részéről, éltetve pécest. Ezen vendégszerető fogadtatás után a dalárdák zászlók alatt a Rákóczy-induló hangjai mellett impozans menetben vonatumk be a városba.

A vasúttól bevezető út két szélén magas árbozók voltak nem messze egymástól felállítva, melyeken felváltva nemzeti és kék-sárga (Pécs város színei) lobogókat lengtettt az ősz Mecek szele; a házak, merre a menet vonult, zászlókkal, szőnyegekkal és koszorúkkal voltak díszítve.

A bevonulás egy diadalmenethez hasonlított, mindenütt ovatiókkal fogadták a dalárokat, az éljenés lépten nyomon megújult s közben-közben virágfüzérrel és rózsákkal árasztottak el. Rokonszegen mindenféle nyilvánulásaiból bőven kijutott már ez alkalommal Dalárdáknak, „Éljen a keeskeméti magyarok”, „Éljen a keeskeméti Dalárda”, zúgott minden oldalról felénk. Nem is volt más nevének, mint „Magyarok” s bárhol megjelentünk, magyar diszruhánk láttára lelkes éljenésben tört ki a közönség. A Bedő-féle ház előtt azon kitüntetés érte a dalárokat, hogy Pécs legbájosabb hölgyei által a dalárdák zászlói megkoszorúztattak. A Keeskeméti Dalárda zászlaja, Pécs egyik kedves, szép jelensége Krupitzer Giza k. a által díszítettet fel.

A kép nem lenne hü, ha már itt fel nem említenék dalárdánk azon tagjainak névsorát, kik a pécsi ünnepeken részt vettek s oly sokszorosa kitüntetésnek és dícsőségnek voltak részesei.

A dalárda képviselője s ez alkalommal vezetője volt: dr. Szeeless József takarékpénztári igazgató úr.

Karnagy: Mihó László, zászlótartó: ifj. Tóth I., a dalárda e. i. titkárja s ezen úton pénztárnoka; a pártoló tagok közül Máté Sándor gazd. isk. igazgató, Wittman Károly és Witz Ignác, mint vendég Rapcsányi István fővárosi tanár; a működő tagok teljes névsora: Tenor I.: Csörgői Imre, Dragolovich Gyula, Hoehfelder Márton, Molnár Imre, Révész Bence, Sárközy László; tenor II.: Biró Ádám, Hajagos Elek, Király József, Mór Mór, Rektorisz Károly, Tóth Zsigmond; Bass I.: Hajagos József, Laci József, Salamon Elek, ifj. Tóth István; Bass II.: Braun Pál, Józsa Lajos, Kerekes János, Kerekes József, Klein Gyula, Révay László és Zsigmond M. József.

A folytonos ünnepeletés közben vonatumk föl a Széchényi-terre, hol a második hivatalos fogadtatás várt ránk.

Peresz Miklós főispán és Aidinger János kir. tanácsos, — polgármester — a pécsi dalárda elnöke körül csoportosult azon hölgykoszorú, mely a zászlók megkoszorúzását teljesíté, ott gyűlt össze Pécs intelligentiája is.

Itt Aidinger János polgármester a törvényhatóság a dalárda és a nagy közönség nevében szépen kidolgozott, tartalmas beszéddel üdvözölte az országos daláregyesületet és a Pécest megjelent dalárdistákat, mire Kovács Sándor a lonezói dalegylet elnöke válaszolt.

Ezután kezdetét vette az elszállásolás, mely nehéz feladatot a rendezőség dícséretes buzgalommal és a dalárdák teljes meglegédésére teljesített.

S mit mondjunk magáról Pécsről, e történelmileg annyira nevezetes városról, melynek alapítása a római uralmat megelőző ős idők homályába vész el? A római uralom alatt „Sopianá”-nak nevezték; a keresztényesség idejében pedig „Quinqve eccliesiae”-nevet nyert. — Nincs hazánkban város, mely annyi történelmi becsei római emlékek díszkedhetne, mint Pécs. Főszekesgyháza római erődívenyből alakítottatott át tem-

plommá. A ma is látható s nagy részben fölépített, kerek tornyokkal erősített városfalak is római eredetűek. Vannak kökerítések, melyeken még most is látható a római téglából épült kapuv. Akárhól ásnak, mindenütt római épület romokra, péczkre és sírboltokra találunk.

Később a honfoglalás után, Szt.-István idejében egy püspökség székhelye. Pécest alapítottott I. Lajos által az első egyetem. A török hódoltság korában többszörösen felülva rabigában görnyedt népe, minem 143 éves szolgaságából 1686. okt. 14-én Lajos bádeni örgről szabadított föl, a törökök emlékeként maradt fűn a kőrházi kápolna, egykori török mecset, minarettel. Sokat szenvedett még ezután is a város, de annyi megrázkódtatás dacára, kiheverte szenvedéseit s lakossága józan értelműsége, munkássága; a tudományok, különösen a zene és ének iránti hajlama mind magasabba emelik Pécsét.

Ezen haladást igazolja a város fejlődő csinosodása, épületeinek műzliesése építése, a köz- és műintézetek nagy száma, a gyárak, szállodák, vendéglők stb. gyarapodása. Szekesgyháza, mely most restaurálás alatt van, remek frescovál, nemes stílyvel s s impozáns méltóságával Európa legbájosabb székesgyházaival versenyez. Zsolnay Vilmos remek, nagybabás majolica gyára pedig Európai hírnevet biztosít a pécsi iparnak.

A város tájféli fekvése is kellemes látványt nyújt, míg a város északra az ősz Mecek lejtőjére támaszkodik, délről kellemes gazdag szántóföldek és ligetekkel váltakozó síkság nyújtózik, melyet a távoli síklősi és villányi hegyek öveznek.

Pécsre történt megrékeszünk első napján este 8 órakor a nemzeti Casino és a Hattyú-vendéglő egyesített helyiségeiben is merkedési estély volt. A szelétben, hosszabb elhelyezett asztaloknál ezimfíratos táblák jeleztek az egyes dalárdák helyét, minde me intékedés dacára a legpompásabb chaosz uralkodott, melyből néha-néha egy merész, majd melábus dal hangzott föl. Az általános szóarádát és zsvaj közöl aztán ki-kivált egy határozott hang, az bizonyosan valami vakmerő toaszt volt, persze az étkelen zsvajban hangja elveszett a merész vállalkozónak. Egy oldalon a dalárdárinnepélyek ismert postája Kerekes Sam rimben köszöntötte fel Pécest, a pécsi szék nem stb. Szóval minden volt, csak ismerkedés nem, ha csak a sok taszígálás közben egyik-másik komolyan meg nem ismerkedett.

Az egyesületek iránt s egymás irányában annyi figyelemtelenségnek voltunk tanúi az egy kalap alá tartozó szövetség ismerkedési estélyén, mely bennünket mélyen lehangolt. Az ismerkedés csak pusztá ezim, melynek oltalma alatt a fenhéjazástól majd felukkadó dalárdák büszke lennéssel fitymálják a „daltestvérek”-nek csúfolt szerényebb dalárdistákat. Ennek eredménye azután az, hogy a dalárdák magukra utalva, nem ismerkednek, hanem egymást büntetőleg ignorálják.

Hü ábránd-e hát, hogy a dal egyesít bennünket? Hogy annak lelkesítő hatása alatt mindnyájan testvérek vagyunk?

Hisz a dalárszövetség magasatos hivatása az lenne dalárinnepélyek alkalmával, hogy míg egyrészt a magyar dal és zene fejlődéséül győznie meg a világot; másrészt a dal magasatos varázsa és erejével testvérekké, önzetlen barátokká lett dalárokat, társadalmi téren is egy szerves egészzé forrasza egybe, mely viszony áldásdús hatása édes hazánk szellemi és anyagi felvirágzását mozditaná elő.

Eszembe jut itt, hogy a dal egyesítő varázsát mily szépen rajzolja Abrányi Emil a pécsi orsz. dalinnepély diszhangversenyén előadott prologában . . .

„Hígytétek el, sobsem lett volna egy A szakgatott nép, melyre átok ilt A szelcházában, hogy ha nem dalolt! De egygylt volt, mert dalban egyesült! Mert azt dalolván, a mi benne églett, Éneklő szájak fogadott hűségeit Egymásnak ezjás s dél léhes fia, Dalolt, hogy győzzön — nagy Germánia!”

A dal egyesíté őket, testvérekké lettek s csodákat műveltek. De hogy lehetnék mi testvérek, midőn az anyaegeület (a központi) maga is megkülönböztetéseket tesz és mostohái is vannak. Itt mélyre menő bajokkal állunk tehát szemben, mely sürgős orvoslást igényel.

Augusztus 12-ike volt az első verseny-nap, mely elé annyi kíváncsisággal, féltő hiúsággal s duzzadó reményenyl néztünk. A nap legnagyobb része a város nevezetéseinek megtekintése és próbák közt folyt le. Minden dalárda igyekezett magát a versenyhez disponálni, s a karmesterek hogy engedhették volna el maguknak, hogy utóljára is kipróbálják a rohamra kész sereget. Delután gyülekeztek össze a városbázan, hogy onnan sorrendben, kibontott zászlók alatt menjünk a küzdőterre. Az impozáns

felvonulást azonban egy épen nem várt alkalommal vendég beköszöntése zavarta meg. A délelőtti órák kedvező idő, talán ebéd alatt megcsömlény, mosolygó ábrázattal félrehúzó, s midőn mi innepelvet mutatni akartunk, akkor ő pityeregni kezdett.

Vészterhes felhők toronyosultak a láthatáron, s a lecsapó szélrohamból vihart sejtett; mire a dalárdák a rend teljes megzavarására, majd nem futva, menekültek az üldöző ellenség elől a Majláth-téren felállított dalsarnokba.

A dalsarnok egy deszkából épített díszes épület volt, mely a városnak 6700 forintba került. A földszint három hajóra osztva 2000 embernek nyújtott kényelmes ülőhelyet: három oldalról 30 pályához hivatogott, míg a dalpalad teljes nagyságában 1000 dalár elhelyezése volt számára. Hét villamos lámpa szűrte a pazar fényt. Orpheus templára s szükség esetére a csarnokba bevezetett légszusz is kínálkozott.

Ez alatt vad haraggal tombolt a vihar, megrázza az egész faalkotmányt; az eső vizárként omlott alá s nagy erővel zuhogott be a különben kényelmes deszkanyílások. Sokan menekültek, a bátrabbak pedig esernyő alatt válták a fejleményeket. Az ég szörnyen haragudott, rémes dörgéssel s vakító villámlással már már megfélemlítve a rendezőség egyrészt, a verseny elhalasztásáról gondolkodott. Ekkor azonban fellegördül a lepel — s küzdve az elemek játékaival — a derek szentesi dalárda sikra szállt, ostorozva a kislelkűeket, a kik még mostan is kételkedni tudnak a jövő felett! Lassan csillapult le a közönség moraja, s mind teljesebben lehetett élvezni a szentesiek szép, kellemes énekét. A verseny lefolyásának kritikai méltatásától felment bennünket annak tudata, hogy az már többszörösen — habár nem minden pártállás nélkül — megjelent a lapokban, s arról a közönség egyébként is értesítve van. A szentesiek után az egri dalárda, majd a miskolci dalárda, a debreczeni dalárda, a győri dalárda és úgy mi kecskemétiak következünk.

Habár az előttni működött dalárdák mindegyike szép sikert vívott ki, s a lány sianok és dörgő forskék helyét kellett kezdeni; meg voltak győződve, hogy a mi daladunk is teljes lesz. Elhelyezkedve, csak hamar feltartult előttni a függöny, s mi a közönség tetszésárjában fűrődünk. Határozottan, erőteljesen kezdtek rá, s lelkesülten énekeltek a szép dalt, mely oly gazdag változatokkal.

Oh mint repetett a szívem örömben, midőn le-letekintve a padimentumról, a közönség tetszemesmosolyát láttam, és midőn végeztünk, szünni nem akartó éljenzésben tört ki a többszörös kihívással tündérek ki bennünk. Ezen működésünkről így ír a Pécsi Figyelő: „A kecskeméti dalárda díszmagyar egyenruhában fellépett tagjait már a függöny széthúzásakor zajosan megjelénzték. Kis körben álltak föl, de erőteljes hangon kezdtek, igen szép árnyalással igyekeztek szerző fellegását érvényesíteni. A bariton szó gyengéden tűnt föl, a darab közepén a prim tenor kis csorbát szenvedett, de ezt a befejezés felé teljesen kiköszörülték a bass secundó igen hatásos erejével, mire a közönség viharos éljenzésben tört ki és szünni nem akartó kihívásban részesíté már a nemzeti öltözött miatt is rokonszenves kecskeméti dalárokat”. Elismeréleg írnak az Emléklapok is stb.

Az est sikerében osztoztak még: a soproni dalárda, a sátoralja-újhegyi dalárda, a budai dalárda, a budapesti férdalagylet, a rimaszombati dalárda, bátaszéki dalárda, szentesi dalárda, győri ének- és zenegylet, az ungvári dalárda, a kolozsvári dalkör s végre a kassai dalárda.

A pécsi ünnepélyességek negyedik napja (aug. 14.) elé mindinkább fokozódó érdeklődéssel nézett a közönség. Ez volt legnehezebb része az ünnepélynek, a mennyiben nem csekély dolgok kért próbát után 540 dalár által összhangzó, kerekded alakított produkálni. A zenekar működését is figyelemmel kísérték, mert — mint ismeretes — a katonai hatóságok — kiesinységkedésből — megtagadták a katonabandát, s csak az utolsó napokban alakították a pécsvárosi zenekart, a budapesti opera zenekarának elsőrangú művészeit s műkedvelőkből egy 47 tagból álló zenekart. Várakozásában a közönség nem csalódott, mert örömmel konstátálhatjuk, hogy a dalárdák és zenekar sikerrel oldották meg feladatukat. A dalsarnokot egészen meg töltö díszes közönség minden előadott darab után élénk tetszésének adott kifejezést. Valóban páratlan művelzetet nyújtott, midőn 540 dalár összhangzó, praecitívóval, a crescendo és decrescendo közepén domborítva, — keltette a hívós hatást. Felsőgeszen hangzott Zimay László Honfida, de különösen kitűnt gróf Zichy Géza Serenádjá, melyet szerző maga vezényelt, s mely nemes irányú magyar stílyjével, gyönyörűen hangszerelt zenekari kíséreléssel az est fénypontját képezte. Kiváló műdarabokból volt összeállítva a program többi száma is, melyből kivá-

lóan tetszett még Mihálovich Ödön „Völgy és bérce”-je.

Az összhangversenyt a dalárók tiszteletre rendezett táncestély követte a Casino helyiségében. Eleinte csak a nyári helyiség két kistermében folyt a tánc, de miután az száknak bizonyult, kinyitották a Hattú és Casino nagytermeit is. A kistermekben Darázs Miska, a kerti helyiségben Bunkó zenekara, a Hattú-teremben pedig a városi zenészek húzták a talp alá valót. Egész Eldorádóvá volt a tánchelyiség varázsolva, melyben közel 450 hölgy — mindannyi felső rózsabimbó — lejtett. Szinte tüneményeszerű volt annyi elragadó szépségű hölgyet egyttől látni, kik között a szőke typus uralta a helyzetet.

Nem csoda hát, hogy egész hével fogtunk hozzá a tánchoz, s itt is becsülettel szereve a „magyar” névek, késő hajnalig raktuk a kecskeméti ropogós csárdást. A kedves pécsi női szeretetreméltó feszelen barátsága, társalgásuk kellemé, de különösen szépségük bája teljesen meghódított bennünket, kapitálátnak tehát és — táncoltunk. Szóval a táncestélyi sikerült s a pécsi ünnepnapok egy aranyos lappal szaporodtak.

A pécsi országos dalünnepély alkalmával, aug. 15-én tartotta a pécsi dalárda fenállásának 25 éves jubileumát. Az ünnepély a Pécsi Dalárdához méltó s régi nagyhírnévek teljes betetőzése volt.

A jubileum a templomban kezdődött, hova a Pécsi Dalárda zászló alatt vonult be. Mise alatt az egri dalkör énekel, szépen és szabatosan az offertorium szolórészét pedig Hoffer Melánia k. a. kedves hangjával remekül intónálta.

A templomból a dalsarnokba vonult a dalárda, hol ez alatt szép intelligens közönség gyűlt össze. A Pécsi Dalárda daligele éneklése után az illetékes Aidinger János szép beszéddel nyitotta meg. Szólt továbbá Perczel Miklós főispán, meleg szavakkal üdvözölve a dalárdát. Estelelt a pécsi dalárda dícsőséges multját, a dal kulturális misszióját és legjobb kivánataival halmozta el a dalárdák szent ügyét. Ezután a dalárdák képviselői átadván jubileumi ajándékokat — a jubileumi ünnepély véget ért.

A pécsi tartózkodás minden napja újabb és újabb ingert nyújtott; a hangversenyek egymásután következésében is megzolt az emelkedés; napról napra szaporodott a közönség, érdekesebb lett a műsor s fokozódott a lelkesedés. Így lön koronája minden ünnepélyességeknek az a díszhangverseny, mely ugyanez nap estelelyen rendezve, a kiváló művészek részvételével által a ünnepélyességek fénypontjává emelkedett.

Az est érdekességét emelte Gróf Zichy Géza és Hubay Jenő játéka. Abrányiné Wein Margit, Szendrői Lajos s több mások közreműködése.

Zichy zongora- és Hubay hegedűjátéka minden képeletet meghaladó lelkesedéssel indította a közönséget, a taps vihar valósággal megrengette a fa alkotmányt s midőn gróf Zichy ismételtén a zongorához ült s egy saját szerzeményű rapsódiát adott elő — a legművészebb virtuozitással — a közönség lelkesedése határtalan lett:

Szépen, fenséges árnyalással látszott Hubay; hegedűje zsongott-bongott, az aczellhangtól az áveg hang minden változatig csapongván. A hálás közönség megérdemelt zajjal éljenés és tapsokkal tündéte őt ki. Abrányiné Wein Margit egy áriát énekel a „Sevillai borbély”-ből és így népdalt Abrányított — gyönyörű színezésével és remek hangjával bővítvén el a közönséget. Szóval a pécsiek és a rendezőség mindent elkövettek, hogy valóban kellemes, élvezetessé tegyék az ott töltött gyorsan elmúlt napokat. A kedves pécsiek, kik a zene és irodalom terén a vidéki városokat messze túlszárnyalják, a magyar vendégszeretethez is követsére méltó példát mutattak be. Nemcsak mulattatásunkról gondoskodtak, nemcsak a művelzetek árjában fűrösztöttek, de szívkihozó ölelve azon voltak, hogy vendégszerető falai közt megjelent dalárokat minél több kedves emlék kösse Pécshez. Isten éltesse Pécsét, minden szép, jóért hevülő hatóságát; a pécsi dalárdát és Pécs lelkes, művelt közönségét.

(Vége következik.)

Irodalom.

„Élő halott”. Az egytetemes Regénytár, az országzerte oly előnyösen ismert vállalat második évfolyamának harmadik és negyedik kötete, a hírneves angol regényíróknak, H u g h C o n w a y -nek egy újabb hátrahagyott művelépe meg az olvasóközönségét. Az Élő halott ismét egyike azoknak a szeretreméltó műveknek, melyek mulattatják és gyönyörködtetik az olvasót, a nélkül, hogy akár erkölcsi érzékét sértenék, akár figyelmét hosszadalmas mellékreszletekkel faszarnának. Elejétől végtéig érdekes regény, bonyodalomban és változatokban gazdag, és mégis oly egyszerű folyású, hogy az elbeszélés fonala sehol sem szakad meg. A kik Hugh Conway-nek ugyane-

az egytetemes Regénytárban megjelent előbbi regényét a Beatrice házasságát ismerik. Méltó kíváncsisággal fogják kezükbe venni az Élő halottat, és várakozásukban nem fognak csalódni. Mi csak szives elismeréssel adóztatunk annak a gondos figyelemnek, melyet a vállalat kiadója, a budapesti Singer és Wolfner cég az olvasóközönség igényei és szükségletei iránt tanusit, s hisszük, hogy az Egytetemes Regénytárnak az eddig elért szép siker után is számos új pártolója lesz. Az Élő halott mindkét kötete ára, külön-külön csinos piros vászonkötésben, 1 frt. Egy-egy kötet, mint eddig is, 50 kr.

KÜLÖNFÉLÉK.

Közgyűlés. A városi törvényhatósági bizottság folyó hó 30-ik napján, szombaton délelőtt 9 órakor rendes havi közgyűlést tartott. A közgyűlés lefolyásáról jövő számban fogjuk értesíteni nagyrabecsült olvasóinkat.

Ritka nap. Városunkban folyó hó 28. napján egy halálesetet se jelentettek be a rendőrségnek, mi fölötté ritkán történik meg az ilyen népes városban; s erre is rámondhatják a kántorok: „dühög az egészég”. Bizonyára kedvező egészségi viszonyoknak örvendhetünk.

Helyreigazítás. Mult számunkban „Esküvők” újdonsági czím alatt közölt, idevonatkozó értesítésünk következőleg igazított, illetőleg pótoljuk ki: A vőlegény: Klinda Béla úr, vasúti forgalmi pénztárnok és tartalékos os. kir. hadnagy. Nyoszolyólányok: Klinda Paula és Janka kisasszonyok. Eskető lelkész: Dr. Klinda Theodil úr, fővárosi lelkész. Vőfélyek voltak: Muraközy Gyula törvényszéki aljegyző úr és Ceorda Lajos vasúti pénztárnok és tartalékos hadnagy úr.

A róm. kath. egyháznál sok éven át alkalmazva volt Lukács István jegyzőnek és Pulai János végrehajtónak bünyüge e hó 28-án tárgyalatván a helybeli fenytő törvényszéknél, okirathamisítás és szikkasztás büntetéinek halmozása miatt úgy Lukács István, mint Pulai János 2 1/2 évi börtönrre s 5 évi hivatalvesztésre s politikai jogaik gyakorlásának felfüggesztésére ítéltettek; az elsiszkasztott pénzeszegek nagysága fenytő itón nem lévén biztosan megállapítható, a károsult egyház követelésének érvényesítése végett a polgári perútra utasított. Az ítéletet vádlottak s ellenükben súlyosítottá végett a kir. ügyész fellebezték.

A helybeli népiszkolákba a jelen tanévre beiratkozott 1392 fiú, 1305 leány, összesen 2697 tanuló. A népiszkola költség előirányzat 1887-re 46,089 frt 06 kr-ra grg.

Esküvő. Kerekes József helybeli községi tanító úr, folyó hó 31-ik napján délután 1 1/2 órakor vezeti oltárhoz Kubinyi Veron kisasszonyt, tanítónőt. Nászgyalog lesznek: V. Kiss József községi tanító és Szalontay Sándor polgári leányiskola tanár urak. Nyoszolyólányok: Szarvassy Margit, Riesz Bella, Bán Juliska, Szalai Juczika és Merász Juliska kisasszonyok. Vőfélyek: Kerekes János, Révay László, Biró Ádám, Fiala János és Geday Sándor urak. Sok szerenés és boldogságot kívánunk az új frigyezt!

Meghívó. A „Kecskeméti vidéki Természettudományi Társulat” november 3-án délután 3 órakor a ref. főgymnasium természettani előadó termében (földszint jobbra) havi ülést tart, melyre Tagjait és az érdeklődő t. Közönséget meghívja. Tárgyak: 1) A villamos világítás alkalmazása az orvosi gyakorlatban. Előadó Dr. Fodor Jenő 2) Ohm. Volt. Ampère. Előadó Parragh Gedeon.

A helybeli főreáliskolában 102 tanuló közt 33 1/2 tanulmányes van, a közoktatási kormány tehát 603 frtot engedett el tandíjban ez iskola szegény látogatói közt. A jelen tanévben 19-en nyerték meg a mentességet, ez maga 342 frtot tesz ki, föltéve, ha szorgalmukkal egész éven át megtarthatták azt.

Hymen. Fuchs Soma jóhírű fiatal kereskedő eljegyezte Steiner Kornélia k. asszonyt, öz. Steiner Antalné szép és kedves leányát. Boldogságot kívánunk.

Köcsoron Mihályfi Bódog lemondása után e hó 23-án jegyzővé Majerszky Vilmos lett megválasztva.

Az állatvadász gazdasági válság nem hagyta érintetlenül a kereskedelmet sem. Tekintélyes és régi cégek, kik a bel- és külföldön háttartalán hitelt élveztek, buktak el a nyomasztó viszonyok terhe alatt. Százszerekre meg azokivül azon összeg, melyet a hitelezők a könnyelmű és vétkes bukások következtében vesztettek. A kereskedelmi osztály érdekelében igen fontos szolgálatot tett tehát a M. K. Lapja, midőn megalapította az I. magyar kereskedelmi tudakozó intézetet, mely feladatát tűzte ki elfogulatlan,

megbízható és gyors értesítéseket nyújtani a bel- és külföldi cégek hitelképeségéről, magánember vagyoni viszonyairól, átutamatást adni egyes cégek szállítási képességéről és tájékozást nyújtani szolid bevásárlási és eladási források iránt. Melegen ajánljuk e nemzetgazdasági szempontból is fontos hazai intézményt olvasóink figyelmébe, annál inkább is, mivel a hasonló külföldi és bécsi intézetek, kérdésközlőjeikkel tömegesen elárasztják az országot, határozottan a magyar kivitel kereskedeleme ellen irányoztak működéseiket azért, hogy a magyar kereskedői osztály viszonyait a legsúlyosabb színben iparkodnak feltüntetni a külföld előtt. Az így fajta bécsi tudakozó intézeteknek egyszerűen meg kell tagadni a választ. Mindennemű felvilágosítással szivesen szolgál a Magyar Kereskedő Lapja kiadóhivatala. (Budapest fiúrdó-útea 4.)

Bütorozott szobát, eselleg ellátást is kaphat előnyös díjért egy magános úr vagy hölgy, — hol?, megmondja a szerkesztő.

Szerencsétlenség. Folyó hó 24. napján délelőtt 11 óra tájban egy annygyerek ácsorgott a deákterti kocsitúton s innygra elbámészkodott, hogy a feléje sebesen haladó kocsit nem vette észre, s ez őt elütötte. A kocsis szerencsére üres volt, s daczára, hogy két kerék ment keresztül a gyerek ozombján, nem történt komoly baja.

Egész áldozata. Balanyi Imre tanyai lakos 10 éves Teréz nevű kis lánya, a mult héten, a földbe vajt katlan körül játszadozott, melyben épen tűz volt rakva s a serteseknek krumplit főztek. A láng a kislány ruhájába kapott, ki nem tudta magát védeni, s miután közelében senki se volt, összegett. Behozták őt a kórházba s itt pár nap múlva az égési sebek következtében meghalt.

Vesztegető tolvaj. Pálincás Tóth József, szikrai gulánál bojtár, folyó hó 22-re átnézett Kerekegyháza, Sántha Gábor földjére s az akolból 2 marhának a nyakáról lolepta a csepenyket s ezekkel visszafordult. Szikra és Szentlőrinc közt a véletlen összehozta Barta Gergely lovasrendőrrel, ki megszólitotta a bojtárt s miután ez gyanús feleletet adott a csepenyekre vonatkozólag, őt a városba kísérte. Utközben 10 frtot ígért a lovasrendőrnek, ha őt szabadon bocsájtja, de a derek rendőr annál szigorúban teljesít feladatát. A rendőrség nem beismerte tettét s ügyét áttették a tenyitő kir. járásbírószékhez.

Bujtatók orgazda. Bódog Imre és neje, szikrai lakosok, panaszt tettek a rendőrségnek, hogy Újvári Ádám tőlük a gyökereket mind ellopott. Ennek folytán Kirtthy Nándor lovasbiztos motozást tartott Újváriánál, kinél csakugyan megtalálta a kérdéses gyökereket s ezenkívül talált nála 21 leve nádat és egy vastagú boronát. Újvárit kértátotta s fiát Újváry József és jubászbajtárt Dudás Imrét szintén vallatás alá vették. Fia és jubászbajtárja azt adták elő, hogy Újvári öket előbb becsepítte a tavaszon s éjnek idején lopott a bírta; s úgy emlékeznek, hogy a boronát Kerekdomb közeléből a kécskei rétről vették el; de hogy kitől, vagy melyik tanyáról, — nem tudják. Ügyük áttették a kir. törvényszékhez.

Lopás. Illovy Ignác jászberényi illetőségű, helynelküli csavargó család, ki a mult nyáron Lederer Mihály vendégüljáról szolgált, f. hó 25-ikére virradóra ennek lakására, a kerítésen keresztül beengrott. Ismerős lévén a házi környékkel, a padlóra 9 darab tykót, 1 vánkós tollat és 1 drb pokrócot ellopott s ezekkel nesz nélkül tovább állott. Utját a cigányváros felé vette s itt egy asszonnyal hűzta meg magát. Az asszony előtt gyanúsak tünvén föl Illovy, jelentést tett a cigánybíróknak, Márton gazdának, ki aztán őt a rendőrség bekísérte. Illovy a tárgyalásnál beismerte tettét, s még életben levő 6 tykót, s többi tárgyat átadták károsnak, Illovyt pedig a törvényszékhez kísérték.

Meghaltak folyó hó 23-ától: Tóth Terézia törvénytelen leánya Mária 13 hónapos r. kath., béhurát. Sütös István fia István 7 éves r. kath., béhurát. Visontai Juliánna férjnelküli maganzónó 72 éves ref., végelegyengülés. Hatos József leánya Eszter 1 1/2 éves ref., béhurát. Bódos István öz. gazdálkodó 67 éves r. kath., szélhűdés. Lenárd István leánya Juliánna 2 éves r. kath., béhurát. Kabók Mária Hegedűs Andráns 61 éves r. kath., szélhűdés. Szel Terézia törvénytelen leánya Mária 2 éves r. kath., béhurát. Fekete István halvaszülletett fia. Csontos Mihály leánya Juliánna 1 1/2 éves r. kath., sorvadt. Szegedi László nöz kézimunkás 63 éves r. kath., giümökör. Salamon Hermina halvaszülletett törvénytelen leánya. Szepesi István napzamos özvegy 86 éves r. kath., szélhűdés. Juraszki Mária halvaszülletett törvénytelen leánya. Barrasz András fia 4 éves r. kath., roncsolt torokból. Tóth Ferenc leánya Magdolna 1 1/2 éves r. kath., vérhas. Salamon László fia Lajos 10 hetes ref. görös. Vég Zsuzsánna Sütös Józsefné

